

Tử Cầm

Contents

Tử Cầm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2

Tử Cầm

Giới thiệu

Không biết lần thứ mấy trong giấc mộng đêm khuya, luôn có một giọng nói thì thầm sát bên tai hắt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-cam>

1. Chương 1

Chương 1: Mộc Cầm

Không biết lần thứ mấy trong giấc mộng đêm khuya, luôn có một giọng nói thì thầm sát bên tai hắt “Sư phụ”, “Sư phụ” tiếng gọi ấy khiến trái tim hắt tan chảy, nhưng rồi bỗng chốc lại đau đớn xót xa...

Năm trăm năm trôi qua trong tĩnh mịch, trên Thanh Trúc phong chỉ còn lại một gốc cây đào sắp chết khô, cùng một cây huyền cầm bị gãy, hắt ngày ngày bế quan, dốc lòng tu luyện thuật pháp, quyết tâm không bao giờ để mình bị thương nghiêm trọng như vậy thêm lần nào nữa, nhưng mà hắt cũng không biết vì sao mình lại gắng gượng đến cùng như thế này. Hắt nghĩ, hắt muốn che chở và chờ đợi người đó, nhưng có lẽ nàng sẽ chẳng bao giờ trở lại...

Đốt đèn ngồi bên bàn học, hắt nâng bút muốn phác họa một chút hình ảnh, nhưng lại cảm thấy chẳng thể vẽ được gì, đành đặt bút xuống, lặng lẽ bước ra khỏi phòng, nhìn gốc hoa đào và cây huyền cầm bị gãy suy nghĩ miên man...

Hắt đứng như vậy hết một ngày một đêm mà không hề hay biết...

“Ái chà, phong thái quả thật thanh thoát phi phàm.” Một nam tử tay cầm quạt quân tử thành linh xuất hiện trên Thanh Trúc phong, cất tiếng khen ngợi, khiến Mộc Cẩm xoay người nhìn lại. Người này tràn trề hứng thú quan sát Mộc Cẩm “Với tu vi của ngài vốn dĩ đã thành tiên, vì sao lại còn ở Hạ giới?”

Mộc Cẩm nghi hoặc hỏi “Ngài là?”

“Tiểu thần Ngao Tín, đi ngang qua nơi này, cảm giác được ở Hạ giới có một luồng khí tức rất đối trong lành, liền tò mò vào đây xem, không ngờ có duyên được gặp ngài.”

Mộc Cẩm gật đầu chào hân, “Thần quân có bằng lòng vào nhà ngồi một chút không?”

Ngao Tín lại quan sát toàn thân Mộc Cẩm một lần nữa, “Ta không hiểu vì sao ngài vẫn còn là một người phàm, thì ra là do không có độ kiếp phi thăng. Với tu vi của ngài việc phi thăng thành tiên rất dễ dàng, chẳng lẽ do kiếp số an bài hay sao?”

Mộc Cẩm cười cười, khẽ lắc đầu...

“Ngài và ta có duyên gặp mặt, tiểu thần thuận tiện chỉ điểm cho ngài một phen.” Ngao Tín bấm tay tính toán, bỗng nhiên nở nụ cười, “Kiếp số này thật lạ, chỉ cần phá hủy cây huyền cầm kia thì liền sẽ được độ kiếp.” Ngao Tín nói xong, còn thì thầm lẩm bẩm thêm một câu: “Cho tới bây giờ, ta chưa từng thấy qua kiếp số nào đơn giản như vậy.”

Mộc Cẩm vẫn lắc đầu y như cũ, Ngao Tín khó hiểu nhìn hân...

Mộc Cẩm nói: “Kiếp số này không độ cũng chẳng sao.”

“Hi!” Ngao Tín cười, “Đây là lần đầu tiên ta thấy người như ngài vậy. Vì một thanh huyền cầm bỏ đi sự phi thăng. Với bộ dáng của ngài bây giờ, nếu không độ kiếp, thì cùng lắm chỉ sống thêm được hai mươi năm nữa mà thôi.”

Mộc Cẩm nhìn cây huyền cầm, bất giác ngây ngô nói như một đứa trẻ: “Thà rằng hủy ngàn năm tu vi, thà rằng không phi thăng thành tiên, nhưng quyết chẳng hủy cầm.”

Nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của Mộc Cẩm, Ngao Tín khẽ ngẩn ra, nhất thời hân ta không hiểu được người này không muốn hủy cầm hay không muốn cắt đứt tình cầm đây.

Ý tốt của thần quân, Mộc Cẩm xin để trong lòng, chỉ là... Nếu ngài muốn ở lại nơi này, Mộc Cẩm chỉ có thể đãi ngài chén trà xanh, nếu ngài muốn đi, thứ lỗi cho Mộc Cẩm không thể tiễn xa được.”

Ngao Tín tức giận, phẩy tay áo bỏ đi, “Không biết đúng sai!”

Không biết đúng sai... Có thể là vậy, bởi vì bọn họ không biết điều gì là đúng, điều gì là sai đối với hân...

2. Chương 2

Chương 2: Tử Cầm

“Nghịch đồ!”

Roi tán hồn quất lên lưng ta, đau tựa hồn phiêu phách tán. Trong lúc mơ hồ đó, ta nghe được tiếng chuông giáo giận dữ quất mắng “Một roi này đánh người không tuân thủ môn quy, tâm nhiễm xăng bậy.”

Trong đầu ta hiện lên hình ảnh nam tử áo trắng dung mạo thoát tục, người thích nhất là ngồi dưới gốc cây đào trên Thanh Trúc phong, nghe ta đàn ngân nga làn điệu dân ca. Mỗi lần nghe xong người liền bật cười, có chút bất lực, nói cho ta biết “Cầm nhi, lại đàn sai âm điệu nữa rồi.”

Lại một tiếng roi xé rách không khí vang lên, trong Vô Cực điện bao la vọng khắp tiếng vang...

“Một roi này đánh người đại nghịch bất đạo, phát sinh tình ý xăng bậy đối với sư phụ mình.”

Đau đớn khiến đầu ngón tay ta bắt giác cuốn cong, nhưng ánh mắt ta lại quật cường chống lại ánh mắt giận dữ của chuông giáo, ta khẽ nhếch môi: “Sư phụ... thì sao, tình ý xằng bậy thì sao, Tử Cầm chẳng để ý, chỉ có điều... Chỉ là chàng là Mộc Cầm, cùng chuông giáo người... Cùng các người đâu có quan hệ gì?”

Các trưởng lão Tiên môn trên đài thọ hình nghe xong lời ta đều tức giận, vẻ mặt xanh mét, chỉ có Kỳ Linh cô cô là đỏ hoe mắt, dùng khẩu hình bảo ta đừng nói nữa, đừng nói nữa...

Ngay cả nàng ấy cũng nghĩ ta sai sao, Tiên môn đều bảo ta đã sai, tội ác tày trời, mà ta sai ở chỗ nào đây?

Nếu là sai... thì chỉ có thể là duyên sai.

“Đồ vô liêm sỉ! Đến bây giờ cũng không biết hối cải!”, roi tán hồn lại quất mạnh vào lưng ta, ta cắn chặt răng, đè nén không để bật thốt ra tiếng kêu rên. Chuông giáo lại quát to: “Có nhận sai không?”

“Không... sai.”

“Được lắm! Được lắm! Mộc Cầm dạy dỗ đồ đệ tốt lắm!” Chuông giáo giận quá hóa cười, “Người xúi giục đồng môn vào Tử Cốc trộm linh dược, khiến đồng môn trọng thương. Biết sai chưa?”

Ta trầm mặc...

Sư phụ bị trọng thương hôn mê bất tỉnh, sinh mệnh chỉ trong sớm chiều. Chỉ có linh dược trong Tử Cốc mới có thể cứu được người, nhưng mà những người vào đó chưa có ai sống sót trở ra. Với tính cách của sư phụ, người nhất định không để ai phải hy sinh vì mình, ta chỉ còn cách nhân lúc người hôn mê thì mạo hiểm tiến vào. Nhưng mà không ngờ rằng Phù Sương tỷ tỷ cũng theo ta vào đấy...

Kết quả là ta lấy được linh dược, sư phụ được cứu. Sư tỷ vì bảo hộ ta rời cốc nên bị trọng thương. Ta chỉ còn cách cầu xin các trưởng lão cứu giúp. Sau đó chuyện đột nhập vào cốc trộm linh dược bị bại lộ, chuyện ta thâm thích sư phụ cũng bại lộ theo...

Bởi vì linh dược trong Tử Cốc có thể giải được vạn độc nhưng chỉ có tác dụng đối với người mình thương...

Một trưởng lão dưới đài nói: “Nghiệt đồ cứng đầu như vậy, nhất định không thể giữ lại ở Tiên môn, thỉnh chuông giáo giúp Mộc Cầm tôn giả thanh lý môn hộ!”

“Thỉnh chuông giáo thanh lý môn hộ!” Mọi người dưới đài nhao nhao phụ họa...

Chuông giáo nhìn ta, trong đôi mắt bỗng lóe lên sát khí. Đáy lòng ta chợt trào dâng lạnh lẽo, thanh lý môn hộ, thanh lý môn hộ rồi thì ta không còn là đồ đệ của sư phụ nữa...

“Chuông giáo!” Kỳ Linh cô cô đứng dậy, mắt đỏ hoe, “Cầm nhi... Tử Cầm tốt hay xấu vẫn là đồ đệ của Mộc Cầm tôn giả, sao không chờ đến khi tôn giả tỉnh lại sẽ tự mình xử lý?”

“Không thể!”, một trưởng lão khác đứng dậy bảo “Tôn giả nhân từ, chỉ sợ đến lúc đấy lại thả nó ra. Nếu sự việc truyền ra ngoài, mọi người đều biết được chuyện này, chỉ e sẽ tổn hại đến thể diện tiên môn ta đó!”

Kỳ Linh cô cô tức giận trừng mắt với vị trưởng lão kia, rồi chợt phẩy tay áo bỏ đi...

Trong Vô Cực điện nhất thời tĩnh lặng, một lúc lâu sau, chuông giáo trầm giọng nói: “Nghiệt đồ Tử Cầm, vi phạm luân thường... Không biết hối cải, phạt năm mươi roi, trục xuất tiên môn.”

Năm mươi roi đủ để ta hồn phiêu phách tán, nhưng điều làm cho ta sợ hãi là bốn chữ sau cùng...

Ta nói: “Tử Cầm là đồ đệ của sư phụ, sư phụ không đuổi ta, thì ta vẫn mãi mãi là đồ đệ của người.”

Một trưởng lão dưới đài cười lạnh: “Hừ! Tiên môn không thu nạp yêu quái, nếu không phải tôn giả nhân từ, trước đây sẽ không cho đứa nửa yêu nửa tiên như ngươi nhập môn.”

Lời nói chứa đầy khinh miệt, nhưng ông ta cũng chẳng nói sai, nguyên thân của ta là một cây huyền cầm cổ, thân cầm lại chứa đầy linh khí, có một tiên nhân muốn đem ta luyện thành hình người, nhưng lại không biết linh lực của huyền cầm không đủ để ta hóa người, tiên nhân này đành phải mượn khí tức của yêu quái hòa vào chung, cuối cùng mới hóa ra ta...

Nửa yêu nửa tiên, không có đồng loại cũng chẳng có người thân, vị tiên nhân mà ta biết duy nhất ấy cũng đã đi về cõi tiên từ lâu lắm rồi...

Ta ngây ngô mờ mịt như vậy không biết trải qua bao nhiêu năm, mãi đến khi gặp được sư phụ, dưới ánh trăng lung linh bàng bạc trên mặt biển mênh mông, người lướt trắng mà đến, tựa như thần minh trong truyền thuyết, cứu ta thoát chết từ tay hải yêu. Ta ôm cánh tay người mãi không chịu buông, người nhìn ta dịu dàng cười hỏi: “Không muốn trở về nhà à?”

“Không có nhà.”

“Nếu đã như vậy, người có nguyện theo ta đến Thanh Trúc phong làm đồ đệ của ta, coi Thanh Trúc là nhà hay không?”

Tất cả ký ức trước đây tựa hồ bùng sáng từ giây phút ấy. Người đặt tên cho ta, dạy ta thuật pháp, dạy ta viết chữ, cùng ta trải qua gió sương mưa tuyết trên đỉnh Thanh Trúc mịt mờ tiên khí, dắt tay ta bước trên từng tấc đất của Thanh Trúc phong này...

Trong mắt bọn họ, người là Mộc Cẩm tôn giả cao cao tại thượng, bác ái mà vô tình, nhưng ta biết trái tim người hữu tình, khi thấy ta vui vẻ người dịu dàng cười, thấy ta nghịch ngợm người sẽ tức giận, khi thấy ta bị thương người hết lòng lo lắng...

“Không cần nhiều lời.” Chương giáo phát tay cắt đứt suy nghĩ miên man của ta, “Lập tức hành hình.” Nói xong cầm roi tẩn hồn trên tay đưa cho chấp pháp trưởng lão.

Tay và chân ta đều bị m thạch che mất hết linh lực, một chút phản kháng cũng không có...

Chấp pháp trưởng lão không giống như chương giáo, tất cả các sự trừng phạt đều được ông ta vâng lệnh chấp hành, ông ta có thể quát một người mấy trăm roi mà chẳng hề bị trọng thương, nhưng có khi chỉ một roi đã đoạt mất một nửa linh hồn...

Roi thứ nhất hạ xuống, ta liền biết, Tiên môn muốn ta chết...

Sư phụ... Nếu ta chết đi, người có đau lòng hay không?

Ta tình nguyện không muốn người đau lòng...

Không biết đã trúng qua bao nhiêu roi, ta chỉ cảm giác thân thể mình hoàn toàn không còn cảm giác đau đớn nữa, trước mắt từ từ biến thành một màu đen, chỉ có tâm nghe rõ ràng từng chữ một: “Cầm nhi, Cầm nhi.” Thanh âm vẫn vọng vang, tựa như sẽ vọng vang mãi mãi...

“Dừng tay.” Một tiếng quát chói tai vang lên, ta mơ màng nhận ra được đây là tiếng của Kỳ Linh cô cô...

Không phải cô cô đã đi rồi sao...

Ta ngược mắt nhìn mơ hồ, cửa đá Vô Cực điện đã bị phá vỡ, ánh sáng phản chiếu trên gương mặt cô cô khiến ta nhìn không rõ, nhưng mà ta lại nhận ra được bóng dáng người bên cạnh nàng ta...

Hốc mắt ta nóng dần, cay xé, đau đớn trĩu nặng từ tận đáy lòng, ta run rẩy líu ríu “Sư phụ...”

“Mộc Cẩm không biết chương giáo lại thích vận dụng tư hình như vậy.”

Mọi người đều chưa bao giờ nghe qua thanh âm sắc bén thể này. m thạch trên cổ tay ta vỡ vụn, trong chớp mắt, ta rơi vào một vòng tay rất ấm áp quen thuộc...

Ta hoa mắt nên không còn nhìn rõ hình dáng người, chỉ mơ hồ cảm thấy cánh tay đang ôm ta run rẩy, không vững chắc như trước đây người từng ôm ta...

“Cầm nhi, không đau.” Tiếng nói dịu dàng như mỗi khi người dỗ dành ta uống thuốc...

“Về nhà, về... nhà.”

“Được, sư phụ mang người trở về Thanh Trúc phong.”

“Đứng lại!” Chương giáo quát to “Mộc Cẩm, ngài cũng biết đồ đệ ngài đối với ngài...”

“Đồ đệ của Mộc Cẩm đối với Mộc Cẩm thế nào, Mộc Cẩm hiểu rõ, không phiền chương giáo quan tâm.”

Ánh mặt trời rạng rỡ bên ngoài Vô Cực điện rơi xuống trên gương mặt vô cảm của ta, ta nghĩ, sắc mặt của các trưởng lão trong điện lúc này ắt hẳn còn cứng hơn cả ta nữa.

Một trận tuyết vừa mới đổ xuống Thanh Trúc phong, khí lạnh thấm vào người ta, ta nghĩ trên Thanh Trúc phong lúc này chắc đâu đâu cũng phủ đầy tuyết trắng, bước chân sư phụ đi ắt sẽ hằn sâu xuống tuyết để lại không ít dấu chân người...

Bây giờ, trước mắt ta là một màu tối đen, bên tai vẳng tiếng vù vù không ngừng, mấy roi của chấp pháp chương lão kia đã khiến hồn phách ta phiêu tán hơn một nửa, roi tán hồn – hồn phiêu phách tán, chết dưới roi này vĩnh viễn không có ngày trọng sinh...

“Sư phụ...” Thanh âm ta từ từ khàn đi, “Thương thế người có tốt hơn chưa?”

Người xiết chặt vòng tay ôm ta, “Tốt lắm, linh dược của Cẩm nhi cực kỳ tốt, lúc Kỳ Linh cô cô người đến ta liền tỉnh dậy.”

“Sư phụ có trách con không?”

Người trầm mặc...

“Người trách con thích người sao?”

Người trầm mặc rất lâu, vì ta không nhìn thấy vẻ mặt người lúc này nên đâm ra hoảng sợ. “Không” Thanh âm chứa đựng sự bất lực và nỗi bi thương vô bờ bến...

Ta cười cười, “Sư phụ, con muốn đánh đàn.”

“Cẩm nhi ngoan, hãy dưỡng thương trước đã.”

“Hãy để cho Cẩm nhi đánh đàn cho sư phụ nghe lần cuối cùng.”

Ta vạch trần sự thật mà người e sợ không dám nói ra, bước chân người đột nhiên chững lại, ngực phập phồng, rồi cũng rẽ sang hướng khác. Người ôm ta ngồi bên cạnh cây đàn, nhưng tay ta không đủ khí lực để đặt lên dây đàn. Trong lòng không khỏi thở dài, ta gắng gượng mỉm cười, “Trước kia mỗi lần bị thương, sư phụ thường pha trà cho con uống, nước trà người pha tựa như thảo dược có thể giảm đau, hôm nay người pha cho con một lần nữa nhé?”

“... Được.”

Cảm giác hơi ẩm không còn, ta dốc sức ngồi thẳng người, nghe thấy tiếng mở cửa, ta nghĩ sư phụ đã vào nhà rồi, cuối cùng thân thể cũng không gắng gượng được nữa nên khuôn mặt từ từ úp lên mặt dây đàn. Dây đàn hôm nay thật căng như muốn cắt đứt mặt của ta.

“Từ hôm nay, người gọi là Tử Cẩm có được không?”

Trong lúc mê man, dường như ta nghe được tiếng sư phụ nói với ta vào ngày đầu tiên dẫn ta lên Thanh Trúc phong: “Nếu sau này có bị bắt nạt, bị uất ức, hãy nói với vi sư, vi sư sẽ che chở cho người.”

Cuộc đời này của ta, không biết vì sao mà tồn tại, nhưng may mắn nhất là được người chở che...

Bất chợt thân thể cứng đờ của ta trở nên nhẹ bẫng, ta giơ tay đặt trên dây đàn, những suy nghĩ miên man của ta trôi đi mỗi lúc mỗi xa...

“Sư phụ! Con đánh đàn cho người nghe nha!”

“A...? Đánh cho vi sư nghe một chút xem.”

“Cẩm nhi... dùng nhiều sức như vậy, ngón tay có đau không?”

“Không đau!”

“Nhưng mà xem ra dây đàn của ta không chịu nổi người đàn thêm vài lần nữa đâu.”

“Dây đàn còn, Cẩm nhi sống, dây đàn đứt...”

Ta mỉm cười, ngón trở khê cong...

“Tình tang.” Một âm thanh ngân lên, tựa như chim Đỗ Quyên dốc hết sức đến khàn giọng chảy máu để hét lần cuối cùng trước khi chết.

Dây đàn đứt đoạn, đôi bờ mi ta khẽ khép lại...

Trong mơ hồ, ta nghe được tiếng chén trà vỡ vụn. Sau đó, thế giới trở nên tĩnh mịch...

= = Hết = =

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-cam>